

Mickaël Brun-Arnaud

PAMĚTI LESA

Zápisky lišáka Kornelia

přeložila
Tereza Hodinová

ilustrovala
Sanoe

PAMĚTI LESA

Zápisky lišáka Kornelia

Original title: Mémoires de la forêt. Les carnets de Cornélius Renard

Text by Mickaël Brun-Arnaud and illustrations by Sanoe.

© 2023, l'école des loisirs, Paris

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Hodinová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7268-1 (pdf)

Mickaël Brun-Arnaud

PAMĚTI LESA

Zápisky lišáka Kornelia

ilustrovala
Sanoe

přeložila
Tereza Hodinová

Obsah

Prolog.....	II
Chopit se pera	20
Pan Vlk.....	30
Povinnost, přítelkyně, povinnost!	40
<i>Zápisník č. 1: Lišák, který si vymýšlel přátele</i>	52
Návrat domů	61
Literární bratrstvo.....	70
Velmi nebezpečná mise	80
Mimořádně skromné divadlo	90
Úplně první vyšetřování lišáka Bartoloměje	101
<i>Zápisník č. 2: Nová rodina</i>	112
Piráta, který nikdy nevyplul na moře	121
Zkouška prkna	133
<i>Zápisník č. 3: Ambrož a Mirabelka</i>	144
Dům záhad	156
Záhada výra Konráda	167
<i>Zápisník č. 4: Knihkupectví Kráskorky</i>	178
Sylvestýniny recepty	190
Převozník z Kráskorek	202
<i>Zápisník č. 5: Vlčice, která chtěla vidět svět</i>	214
Tajemství vlka Celestýna	228
Nečekaná návštěva	238
Vlci a lišky	254
Poděkování	267

*Pro Viktora, jehož jméno
by nikdy nemělo být zkráceno.*

KRÁSKO

Klinika
u Ježků

Radnice

MIMOŘÁDNĚ
SKROMNÉ
DIVADLO

Poštovní
služba

Obchody

Pirátská
lod'

pláž

RYKY

Eko-krtina

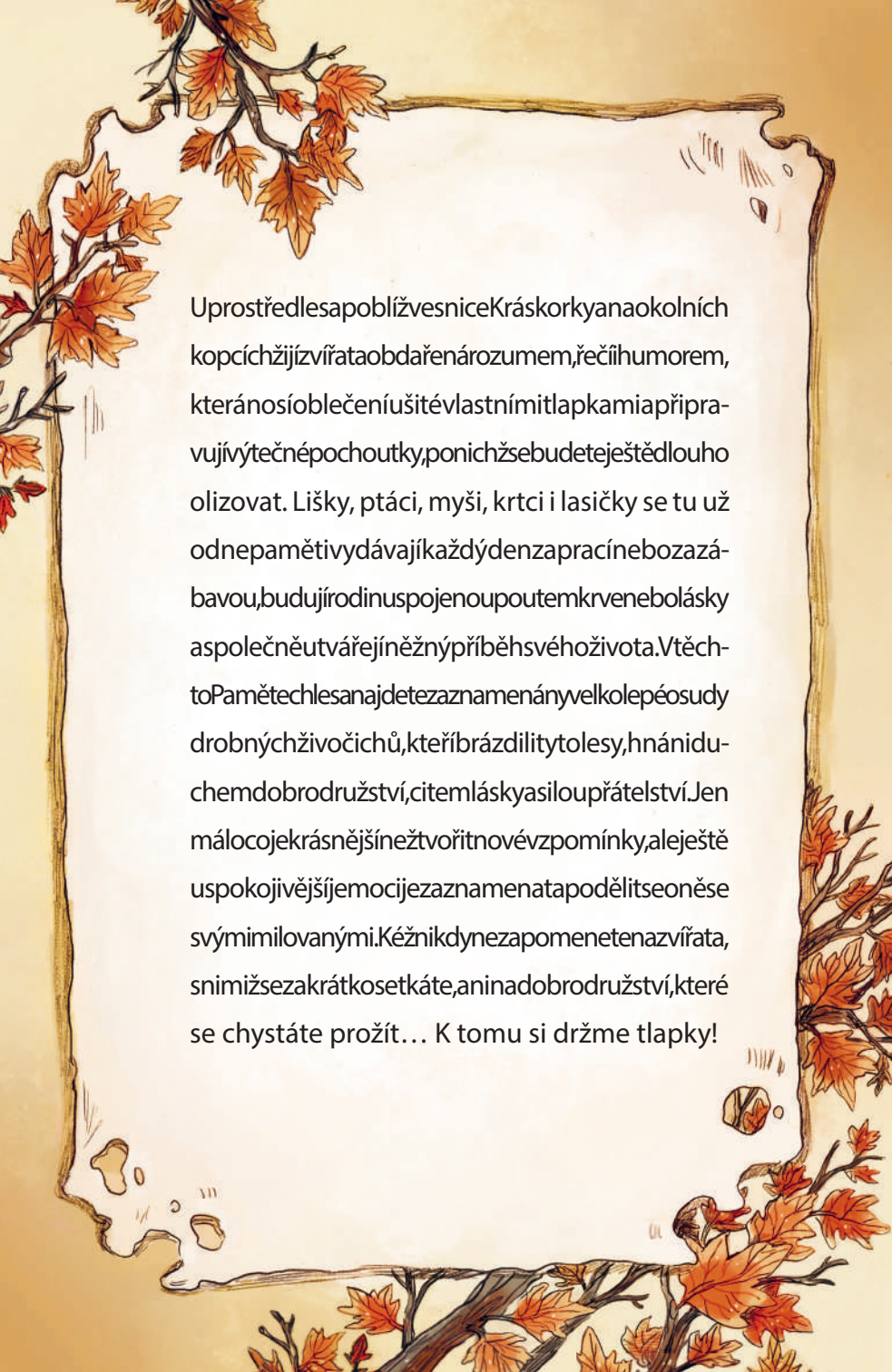
inikupectvi

Škola

Domek
pod
vístáreními

Dům
záhad

UprostředlesapoblížvesniceKráskorkyanaokolních
kopcíchžijízvířataobdařenározumem,řečíhumorem,
kteránosíoblečeníušitévlastnímitlapkamiapřipra-
vujívýtečnépochoutky,ponichžsebudeteještědlouho
olizovat. Lišky, ptáci, myši, krtci i lasičky se tu už
odnepamětivydávajíkaždýdenzapracínebozazá-
bavou,budujířodinuspolenoupoutemkrvenebolásky
aspolečněutvářejíněžnýpříběhsvéhoživota.Vtěch-
toPamětechlesanajdetezaznamenányvelkolepéosudy
drobnýchživočichů,kteřílbrázdilitytolesy,hnánidu-
chemdobrodružství,citemláskyasiloupřátelství.Jen
málocojekrásnějšínežtvořitnovévzpomínky,aleještě
uspokojivějšíjemocijezaznamenatapodělitseoněse
svýmimilovanými.Kéžnikdynezapomenetenazvířata,
snimižsezakrátkosetkáte,aninadobrodružství,které
sechystáteprožít... K tomu si držme tlapky!

Prolog

Tajemství lišáka Kornelia

*Před dvaceti lety, jedné chladné zářijové noci
v Kráskorkách...*

Lišák Kornelius ležel schoulený pod peřinou ve své posteli na klinice U Ježků a přemýšlel, jak se nepozorovaně vytrazit z pokoje. Na ospalých chodbách probleskovaly tmou podomácku vyrobené lucerny – podivné závěsné sklenice s hrdly potřenými marmeládou. V nich se hašteřily o cukr mlsné světlušky a osvětlovaly tmou radostným skotačením. V zadní místnosti chrápal doktor Ježek tak hlasitě, že prkna

na podlaze vrzala, okna drnčela a porcelánové sklenice od marmelády, v nichž sestřičky uchovávaly své léky, cinkaly.

„U všech všudy,“ zaklel lišák Kornelius, když otevřel dveře. „Ten ježek chrápe hlasitěji než medvěd! To je dobrá příležitost vzít nohy na ramena...“

Nejstarší člen rodiny Lišáků se převlékal z kostkovaného županu do městského oblečení. Byl odhodlaný uprchnout a dokončit úkol, který si předsevzal. Do ranečku, který si drápem vyřízl ze záclon a připevnil k holi, si zabalil skořicové buchty od svačiny, knihu na dobrou noc – *Králík Arsen, gentleman a lupič mrkví* od bílého vlka Mořice –, své zbožňované pero, malou lahvičku s inkoustem a několik listů papíru, které se povalovaly na komodě.

„Musím si pospíšet, než na mě přijde další krize. Nesmí se dostat do nesprávných rukou...“ mumlal si ustaraně, když přivazoval prostěradlo k povlaku na polštář a ten zas k noze skříně, aby vytvořil provizorní žebřík.

Starý lišák vyhodil z okna zauzlované povlečení a znovu pocítil tu prokletou závrať, která ho

donutila trochu si oddechnout. *Zatrápená palice*, pomyslel si a špicoval uši, *nenechám se odradit od toho, co musím udělat, při mé knihkupecké cti!* Uzel za uzlem, tlapku za tlapkou Kornelius opatrně slézal k úpatí stavby z větví a listí, která tvořila slavnou kliniku doktora Hippokrata Ježka, v jehož rodě se povolání lékaře předávalo z otce na syna a dceru. Lesní zvířata si sem mohla přijít odpočinout, když si podřezala větev, na níž seděla, nebo když se odešla uložit k zimnímu spánku a zapomněla zavřít dvířka nory, takže dovnitř vnikl vítr a déšť a namokřil jim ponožky... Brrr!

Mraky stahující se nad vesnicí ohlašovaly blížící se přívalový déšť a pořádnou bouři. Lišák si upravil šálu a slabou vlněnou vestu, kterou měl přehozenou přes ramena, a při prvních zákmitech blesku vyrazil. Bylo načase, protože chrápání v тихých chodbách kliniky zrovna ustalo.

„Kornelie?“ ozval se hluboký hlas z horního patra. „To vy tu vrčíte jako hladový tygr, nebo se právě strhla bouře? Chcete injekci, abyste zase usnul?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděl lišák z místa, kde stál. „Spím jako mimino!“

„Sotva vás slyším, Kornelie... Kde proboha jste? Ale propána!“

Podle hluku, který zaslechl, si starý lišák uvědomil, že doktor Ježek vypadl z křesla a smetl s sebou všechno, co měl na stole: lékařské encyklopedie, hrnek vychladlé čokolády, reflexní kladívko... Kornelius si zapnul poslední knoflíky na vestě a bez odpovědi vyběhl do noci: nic – ani bouře, ani nemoc, dokonce ani dobré vychování – ho nemohlo zastavit.

Když se Kornelius tiše vkradl do domku porostlého vistárií, kde žil jeho syn Servác se svou ženou, byl promočený až na kůži. Zdržel se zběsilého otřepávání vody z kožichu, protože usoudil, že nemá smysl vyvolávat v domě další bouři... Ještě si pamatoval, kam je schoval, a tak zamířil k obrovské knihovně v obývacím pokoji. Po bambusovém žebříku vylezl až k nejvyšší polici. To, co hledal, našel schované hned za jednou ze svých oblíbených románových sérií: *Báječní detektivové z lesa*, které

přečetl snad už stokrát. V okamžiku, kdy starý lišák jemně přejel kožené desky z popraskané houbové kůže, zaplavily ho obrazy s vybledlými barvami a hudba zašlých časů. Hrály mu v hlavě jako gramofon, jehož klika se nedala zadržet. V pokřiveném odrazu slzy, která se mu usadila v koutku oka, bylo při bližším pohledu možné spatřit chatrč na strohém, honosné sídlo u jezera, tácy s limonádou a sušenkami s kandovaným zázvorem, pobíhající děti, nespokojeně, stále hlasitěji hučící řeku... Protože někdy bylo příliš bolestné myslet na to, co se stalo, a možná také proto, že si to nikdy neodpustil, rozvázal Kornelius svůj raneček a vložil do něj své poklady, aby utekl před tím, co mu připomínaly. Ten, kdo by je jednoho dne dostal do rukou, by získal největší bohatství, nicméně – jak často dokazovaly dobrodružné příběhy – každý poklad vždy provází ty nejstrašnější kletby.

„Dědečku, jsi to ty?“ ozval se za ním tichý hlásek.

Ve dveřích do obývacího pokoje stálo rozkošné liščí mládě v plandajícím bavlněném pyžamku. V tlapce drželo hadrovou panenku. Bezpochyby ho

probudila bouřka, ale jeho malá očka byla tak unavená, že se zdálo, že co chvíli zase usne.

„Tiše, můj chlapče,“ odpověděl Kornelius, vzal ho do náruče a zahnal další nápor závratě. „Nechceš přece vzbudit maminku a tátu... A já vlastně taky ne. Víš, jak umí být tvůj táta nevrlý, když ho nenecháme dospat...“

„Co tady děláš, dědečku?“ zeptalo se lišče, když byli v bezpečí jeho pokoje. „Přišel sis půjčit knížku? Asi se na klinice U Ježků nudíš, vid’?“

„Možná se mi moc stýskalo po mém malém Archibaldovi a chtěl jsem vidět jeho tvářičku, než se vrátím do postele, nebo ho trochu polechtat...“ škádlil ho Kornelius a lechtal svými drápy polštářky na tlapkách vnuka. „A teď vážněji, můj milý lišáčku, dokážeš udržet tajemství?“

„To se ví!“ odpověděl Archibald a zvedl vysoko tlapu. „Přísahám na čtyři oříšky ve svém prasátku! ... Jsi v pořádku, dědečku? Mám ti půjčit nějaké peníze?“

Kornelius seděl na kraji postele a bojoval s migrénou, která mu vystřelovala až do špičky čumáku.

Nezbývalo mu mnoho času, než ho vnitřní bouře v jeho mozku odnese zase bůhví kam...

„To nebude nutné, chlapče. Jen si své draho-cenné úspory nech. Chtěl bych, abys mi slíbil, že o mé dnešní návštěvě nikomu neřekneš, ano? Bude to naše tajemství. Nesmíš to říct otci ani matce. Rozumíš?“

„Přísahám! Můžeš mi věřit!“ zívlo lišče a otevřelo doširoka tlamu.

„Teď je načase jít spát. A nezapomeň, Archibalde, nikomu ani muk.“

„Ani muk... Dobrou noc, dědečku...“

„Dobrou noc, chlapče,“ zamumlal Kornelius a ujistil se, že svíčka ve sklenici, která sloužila jako noční světlo, v nejbližší době nezhasne.

Pak vyšel ven a zavřel za sebou dveře.

Knihkupec si tiskl raneček pevně k srdci a přemýšlel o všech otřesech, které by tyto prosté listy papíru mohly způsobit v jeho okolí. Ale nenechal se odradit. Navzdory chladu, dešti i spánkům, které tepaly jako mechanické hodiny, udělal starý lišák, co bylo potřeba.

Té noci zaklepal Kornelius na dveře čtyř zvířat, navždy změnil jejich osudy a s jejich laskavou pomocí rozdělil svůj poklad na čtyři části. Každý, kdo by chtěl znát pravdu o jeho příběhu, o příběhu rodiny Lišákových a o *Knihkupectví Kráskorky*, by se musel pustit do skutečného pátrání. Když se Kornelius v měkkém ranním světle vracel do svého pokoje ve stromovém knihkupectví a ucítil známou vůni kožených vazeb a vosku na policích, nedokázal potlačit úsměv. Věděl, že tady spal možná naposledy. Vyčerpaný cestou naškrábal poslední slovo, poklepal na víko svého kufru, pak si lehl na polštář a usnul, aniž se staral, co bude dál. Déšť venku polevil a na jasné obloze vycházelo slunce. Ale v lišákově hlavě se rozpoutala bouře, která ho navždy uzavřela do vězení jeho mysli.

Chopit se pera

V Kráskorkách dnes...

Lišák Archibald seděl ve svém vyšívaném čalouněném ušáku a přemýšlel, jak začít svůj příběh. Neděle už značně pokročila, ale listy papíru na sukovitém dřevě psacího stolu zůstávaly beznadějně prázdné. Když ucítil vůni jahodovo-rebarborového koláče, který zlátl v troubě a uvolňoval své karamelové aroma, sbíhaly se mu všechny sliny. Co naplat! Takhle se žádnému začínajícímu spisovateli nemůže podařit sesmolit víc než pár řádků! Už tak je napsal s hladovým břichem!

„Ach, milý dědečku Kornelie... Jestlipak bys na tyhle nesmělé stránky svého malého lišáka dal svou pečeť,“ povzdechl si při pohledu na portrét svého předka visící nad knihovnou.

Příběh, který se Archibald chystal napsat, se nepodobal žádnému jinému. Právě proto se rozhodl chopit pera. O několik týdnů dříve, na úsvitu léta, opustil knihkupec Kráskorky i své pohodlí, aby pomohl svému příteli Ferdinandovi najít knihu jeho pamětí. Ferdinand trpěl nemocí zapomínkou a Archibald knihu prodal, aniž si poznamenal jméno kupce. Lišák s krtkem putovali nádhernou krajinou po voňavých lesních stezkách a setkali se s výjimečnými zvířaty, která se stala jejich přáteli a pomohla Ferdinandovi dovést jeho dobrodružství do zdárného konce. Na této dobrodružné cestě krték znovu našel něco víc než jen vzpomínku: shledal se se svým malým synkem, krtkem Rezkem, který mezitím vyrostl a nyní se o tatínka staral v jejich půvabném domku na okraji lesa u Kráskorek. Les zde řídil a uvolňoval místo svěžím loukám. Manda už s nimi nebyla, ale byla přítomna v každé

jejich společné svačině i v každém Ferdinandově bloudění, v jeho snech za bdělého stavu i ve spánku, jako špetka cukru na jahodách vzpomínek, které čas vždycky tak rychle odnáší.

„No, myslím, že dnes už se mi o našem výletu psát nepodaří, Ferdinande,“ zamumlal lišák, zavřel lahvičku s inkoustem a vzal do ruky daguerrotypii, na které jeho přítel pózoval se synem. „Přesto bych vás a vaši drahou Mandu tak ráda poctil... Ale už slyším otce, jak říká: ‚Co tě to napadlo, psát knihu? Nejsi spisovatel, jsi knihkupec v Kráskorkách! Tobě jsem přece svěřil náš vznešený úkol. Jestli myslíš, že někoho bude zajímat kniha prodavače, tak to se šeredně mýlíš!‘ Vida...“ Odmlčel se, když uslyšel zaklepání na dveře.

Obchod, který všichni znali jako *Knihkupectví Kráskorky*, byl k radosti všech literárních nadšenců, myší, žab, jelenů, divočáků, kobylek, jezevců a knihomilných tchořů otevřený celý týden. Každou neděli však bylo zavřeno, aby si Archibald mohl zajít nakoupit, provětrat si hlavu a přečíst knihy, které se mu nastrádaly během týdne. Jen

velmi vzácně se stávalo, aby v neděli na okna obchodu zaklepal nějaké zvíře. Ale to by nebyl Archibald, kdyby bral na lehkou váhu nečekaný knižní apetit.

„Už jdu, už jdu!“ zavolal na zvíře, které začalo být netrpělivé a klepalo stále hlasitěji. „Už jsem tu, omlouvám se, že jsem vás nechal čekat. Dobré ráno, pane... Pane? Je tam někdo?“

Přestože dotyčné zvíře nebylo dost velké, aby dosáhlo na dřevěné okno, kudy lišák vystrčil většinu svého čenichu, jeho drobný roztřesený hlásek a šramocený nepořádek, který se mlel v jeho ořechové skořápce, nenechávaly nikoho na pochybách o jeho totožnosti.

„Už vlastně ani nevím, kde jsme, co tu děláme, ani komu patří tahle tlama plná tesáků, ale musím uznat, že uvnitř vašeho domu to voní jako jahodový a rebarborový koláč se špetkou skořice a... Ne, ne...“ pokračoval a nasával vzduch, „se dvěma špetkami skořice, kouskem másla a... trochou soli?“

„Máte naprostou pravdu, Ferdinande! U všech všudy, moc rád vás zase vidím, příteli!“

Za dveřmi pro velká zvířata stáli dva krtci oblečení do nedělních šatů – kabátků s vyšitými iniciálami a motýlky – a čekali na pozvání dovnitř. Zatímco jeden ve svém obleku s károvaným vzorem stál hrdě a vzpřímeně, druhý se skláněl nad vycházkovou holí, čumák zdvižený vzhůru, a vdechoval lahodnou vůni linoucí se z trouby. Archibald bez meškání uvolnil zlatý řetízek,odemkl zámek a vrhl se Ferdinandovi do náruče. Ferdinandovy vzpomínky byly poněkud zmatené, a tak když se ocitl v přítelově náručí s tlapkami ve vzduchu, jen jemně pokrčil rameny. Přitom se podíval na syna, jako by chtěl říct: „Už vlastně nevím, kdo to je, ale stejně se rád mazlím, takže...“ Lišák jen zářil. Jak se mu po přátelích stýskalo!

„Byl jsem tak zabraný do psaní, že jsem úplně zapomněl na naše setkání u čaje! Jsem to ale popleta!“

„Víte, s pamětí je to jako s čímkoli jiným: musíte si ji udržovat,“ prohlásil krtěk Ferdinand vážně a poplácal ho po lokti. „Velmi dobré cvičení je snažit se zapamatovat si jména těch, které potkáváte. Neurazte se, milý příteli, ale... kdo jste?“

„Ale jdi, tati,“ odpověděl rozpačitě Rezek. „Přece dobře víš, že je to Archibald, tvůj přítel! Ten, se kterým jsi loni v létě zažil to velké dobrodružství. Pamatuješ si?“

„Hm... ne,“ odpověděl krtek zaraženě. „Na druhou stranu, jestli je něco, na co nikdy nezapomenu, tak na svačinu!“

„Pojďte dál, můj milý Ferdinande, žádný strach,“ uklidňoval ho Archibald a zval své hosty dovnitř. „Záleží jen na nás, abychom se vydali vstříc novému dobrodružství a vytvořili si společně nové vzpomínky, nemyslíte?“

„Řekl bych, že kousek, který krájíte, je příliš malý, pane Lišáku! Nerad vás na to upozorňuji, ale mrzelo by mě, kdybyste mě musel obsluhovat vícekrát...“

Celá sešlost propukla v bouřlivý smích. Na nemoci zapomínce bylo překvapivé, že převzala naši schopnost zatnout tesáky a držet nezdvořilé poznámky za zuby. Nešlo o to, že by Ferdinand byl méně sympatický nebo laskavý. Zkrátka jen říkal nahlas to, co si ostatní potichu mysleli. A někdy,

jako v tomto krásném říjnovém odpoledni, si tím mohl pomoci k většímu kusu koláče, takže si rozhodně neměl na co stěžovat!

„Jsem rád, že jste dorazili, přátelé. Právě jsem zoufale seděl nad svým rukopisem. Nikdy jsem si nemyslel, že psaní může být tak těžké,“ povzdechl si lišák a ukázal na své stránky.

„Pořád nám nechcete říct, o čem píšete?“ zeptal se šibalsky Rezek a nalil si další čaj.

Neměl však čas dokončit, co říkal.

„Mno, to je zvláštní,“ vložil se do hovoru Ferdinand s plnou pusou koláče a ukázal na portrét, který vévodil knihovně. „Teda pán bi něco říká. Je to někdo z vaší... rodiny, pane Lišáku? Sem si jistý, že sem ho už... mmm... někde viděl...“

„Tati, když někdo mluví, nesmíš ho přerušovat...“ napomenul ho jemně Rezek.

„Nic se neděje, Rezku, vím, že to nedělá schválně... Tenhle lišák je můj dědeček Kornelius, po kterém mám knihkupectví a slabost pro knihy! Nepochybně jste se s ním setkal v mládí, když jste si k němu chodil kupovat knihy. A když o tom tak

přemýšlím...” zamumlal a zamyšleně si uhladil kníry, „nepochybně jste právě jemu svěřil své *Paměti ze země za obzorem*. Nejspíš jste se s ním při této příležitosti seznámil. Neříká vám to něco, příteli?”

Ale Ferdinand se mezitím zvedl a jeho myšlenky se stočily jinam.

„Jistě, už nevím... Půjdeme už? Dojedl jsem a trochu mě bolí břicho,” postěžoval si a obrátil se k synovi.

„Archibalde, nebude vám vadit, když...?”

„Samozřejmě že ne. Slunce už zapadá. Léto uběhlo tak rychle...”

Přátelé se objali. Ferdinand sice nechápal proč, ale udělal to ochotně.

„Mazlení je opravdu moc příjemné,” zopakoval, vzal Rezka za tlapku a zakousl se do kousku jahodového koláče, který právě objevil v kapse.

Archibald stál u svého stromu a mával vyšívaným ubrouskem na rozloučenou, dokud jeho přátelé nezmizeli v dálce. Bylo to jako příslib nové společné svačiny. Později, když seděl v křesle s pohledem upřeným na dědečkův portrét, nemohl

nemyslet na dobu, kdy byl vysoký jako tři jablka a naslouchal historkám tohoto vtipného předka. Bude i on jednou umět spřádat příběhy, o kterých by malá zvířátka snila? S touto myšlenkou a břichem plným koláče usnul.

Krtek Ferdinand už několik hodin podřimoval ve svém domku, když tu se s leknutím probudil.

Právě si vzpomněl na den, kdy se setkal s lišákem Korneliem. Když usínal, slíbil si, že to všechno svému příteli ráno povypráví. Když se však probudil, měl v hlavě jen jedno: konečně nastal čas snídaně!

Pan Vlk

Když vlk Celestýn vystoupil z parního dostavníku, podzimní slavnosti byly v plném proudu. Ulice Kráskorek byly pro tuto příležitost vyzdobeny koši s kolokvintami, vyřezávanými dýněmi a barevnými lucernami, které s přicházejícím večerem soupeřily svým jasem s hvězdami. V obchodech se tlačila rozjařená zvířata. V jejich výlohách vystavili prodavači roztomilé napodobeniny lesa s vyřezávanými dřevěnými postavičkami, které hrdě seděly na červených houbách s bílými puntíky. Jak psaly místní noviny, tato podzimní slavnost bude tou nejkrásnější, jakou kdy obyvatelé Kráskorek zažili. Myšice Bonapart,

sedmdesátý druhý starosta obce, to považoval za své nejvyšší poslání!

Podle zvířat, kterých se Celestýn zeptal na cestu, leželo knihkupectví na okraji vesnice, daleko od shonu nákupních ulic, vedle cesty vedoucí dolů k řece. Toho svátečního pondělního rána měl Archibald ve svém obchodě plné ruce práce s obsluhováním velkého počtu zákazníků. Na žádost rosničky Anastázie zrovna nesl k pokladně rostoucí hromadu knih, za níž se úplně ztrácel. To ještě netušil, že slizké výměšky jeho obojživelné zákaznice bohužel nebudou tím nejnepříjemnějším zážitkem tohoto týdne.

„Myslím, že už jsem k téhle knize hodně přilnula,“ přiznala Anastázie knihkupci, zatímco se za ním pohupovala.

„Chápu,“ odpověděl Archibald nadšeně. „Tyhle *Opravdu velmi nebezpečné známosti* od dikobraza Benedikta jsou děsivé, ale člověk si zkrátka nemůže pomoci, aby se s nimi alespoň trochu nezapletl! I když, nevím, jestli je to v tomto případě nejvhodnější slovo...“

„Věřím vám, mistře Lišáku,“ řekla a energicky zatřásla tlapkami. „Ale popravdě mám pocit, že se mi přilepily k prstům, kuňk...“

„Propána, Anastázie, pomohu vám! Ano, hned tam budu, paní Straková, promiňte! Jen co odložím tuhle hromadu... Pane Bobře, hned jsem u vás... Safra, u všech svatých!“

Ve snaze udělat nemožné, aby uspokojil své zákazníky, ztratil lišák rovnováhu i iluze o své všudypřítomnosti, a aniž tomu mohl jakkoli zabránit, knihy vybrané Anastázií vzlétly jako hejno ptáků a přistály mu ztěžka na břicho. Lišák Servác, jeho otec, ho vždycky varoval: ať už je jeho protějšek nebo situace jakákoli, nikdy není radno podceňovat tíhu slov.

„Vypadá to, že jste upadl, Archibalde,“ poznamenala červenooká rosnička.

„Jste neobyčejně bystrá, má drahá Anastázie,“ odpověděl lišák, který se snažil vstát. Tvářil se znechuceně, protože si všiml, že nešťastnou náhodou stoupnul do nazelenalého slizu své zákaznice. „Když dovolíte, půjdu se opláchnout.“

„Myslela jsem, že savci se čistí olizováním?“

„Máte pravdu, Anastázie, ale já si jazyk raději šetřím na... rafinovanější úkony, jako je čaj nebo dortíky. Hned budu u vás, pane,“ pronesl směrem k impozantní postavě, která právě vstoupila do obchodu a rozezvučela zvonek na dveřích pro velká zvířata.

Když se Archibald poprvé setkal s uhýbavým pohledem vlka Celestýna, pomyslel si, že tento zákazník chová vášeň pro literaturu a lásku ke knihám. Možná to bylo tím, jak jemně hladil hřbety knih nebo jak pečlivě dbal na to, aby nepoškodil obaly výtisků, když je sundával z polic. Vždy je uchopoval ze strany, nikdy ne shora. Přestože to byl velký vlk s dlouhými končetinami a vyrýsovanými svaly, choval se k těmto posvátným předmětům s péčí, kterou si zasloužily. Lišáka tato pozornost dojala, rychle se otřel do sucha a zvesela zamířil k vlkovi.

„Dobrý den, pane, vítejte v mém knihkupectví! Budte ujistěn, že nejsem jediný knihkupec v kraji a moji kolegové v Jemné Kamenici a Vzdušné Vísce mají plno úžasných pokladů. Sám procházím jejich

regály, když mám pár dní volna, a... no, nevím, jestli jste tam někdy byl... byl jste tam někdy? Stojí to za odbočku," pokračoval, aniž čekal na vlkovu odpověď. „Ale doufám, že naše knihkupectví uspokojí vaši touhu po objevování a že tu najdete nějaké pěkné knihy do své sbírky. Mohu vám nějak pomoci? Jste spíš milovník dobrodružných románů, nebo hledáte něco strašidelného...?“

Archibald si uvědomil, že je nervózní, aniž chápal proč: vypráví tu o svých dnech volna a chytá za rameno někoho, koho nikdy neviděl!

„Děkuji vám za vřelé přivítání, ale myslím, že na vaši radu už čeká několik zvířat...“ odpověděl vlk s jistým rozpačitým odstupem.

„Propána! Úplně jsem zapomněl! Za chvíli budu u vás. Podzimní slavnosti přiměly mé zákaz-níky, aby se poohlédli po nějakém dobrém čtení, které by jim zpříjemnilo sezónu u plápolajícího ohně a horkého šálku čokolády s marshmallow! Tady jsem, paní Straková! Hned to bude, pane Bobře! Ne, nejsem si jistý, jestli mám dost oříšků, abych vám vrátil drobné za žalud, Anastázie. Krom

toho tenhle je celý oslintaný. Byla byste tak laskavá a utřela mi ho, než...?“

Den uplynul a lišák neměl čas vrátit se k vlkovi. Ten však strávil odpoledne prohlížením všeho, co bylo k vidění, a objevováním všeho, co bylo k objevování, aniž by se urazil, že mu prodavač nemůže poradit. Venku bylo mezitím slyšet hudebníky, jak se ubírají k radnici, kde se měl konat koncert. Nacvičovali ódy na řeku a jeden z houslistů, brnkající na struny, napodoboval ladný tanec vážek. Za oknem ve zlatavých odrazech zapadalo slunce a lišák poznával a zdravil zvířata z orchestru Zdubínek, který od doby, kdy stará sova odešla do důchodu, létal na vlastních křídlech. *To byl ale náročný den*, pomyslel si Archibald. Je pravda, že podzimní slavnosti obchodu prospívaly, ale bylo to tak únavné! Když se lišák rozhlédl po prázdných policích, skoro zadoufal, že mu želvák Fineas, jeho zákazník a odborník na díla o filozofii každodenního života, přinese pár rukopisů, které dosud odmítal – pak se dotkl čela, aby se ujistil, že nemá horečku...

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Paměti lesa: Zápisky lišáka Kornelia.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.